

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **H. K.**, narozen X, státní příslušnost Syrská arabská republika
bytem X
zastoupen JUDr. Štěpánem Pastorkem, Ph.D., advokátem
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2026, č. j. MV-14022-4/SO-2026,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2026, č. j. MV-14022-4/SO-2026, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 12. 2025, č. j. OAM-5891-18/DP-2025, kterým byla dle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem strpění pobytu.
2. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). O tomto návrhu rozhodl soud usnesením ze dne 24. 3. 2026, č. j. 54 A 5/2026-26, kterým návrh žalobce zamítl. Následně dne 27. 4. 2026 podal žalobce nový návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
3. V novém návrhu uvedl, že při posouzení jeho předchozí žádosti nedošlo ke správnému výkladu jeho pobytových možností. Konstatoval, že byl držitelem víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území s platností od 3. 6. 2024 do 2. 6. 2025, které bylo vydáno s platností na 365 dnů, tedy na maximální možnou dobu. Nemohl tedy žádat o prodloužení platnosti formou víza, a pokud si přál na území ČR zůstat, musel požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, což učinil. Až do vydání rozhodnutí žalovaného mu svědčila tzv. fikce pobytu a na území ČR se nacházel v souladu s právem. Měl za to, že není účelné, aby znovu žádal o vydání víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ani aby podával žádost o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochranu. Přímým důsledkem napadeného rozhodnutí je ztráta povolení k pobytu na území a závěr soudu o tom, že by nemusel území opustit a nedošlo ke změně jeho pobytového statusu, není přiléhavý. K možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu konstatoval, že správní orgán ve své rozhodovací praxi preferuje, aby cizinci, pokud možno setrvali v postavení upraveném zákonem o pobytu cizinců a nezatěžovali systém mezinárodní ochrany.

4. Žalobce uvedl, že nijak nezpochybňuje, že v případě účelu strpění pobytu jde pouze o jakýsi dočasný status, který je navázaný na to, zda a kdy se bude moci cizinec navrátit do země původu. To ovšem neznamená, že by byl vyloučen přechod víza na povolení k dlouhodobému pobytu, neboť s tímto postupem zákon přímo pracuje a obsahuje speciální typ povolení k dlouhodobému pobytu podle § 43 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že pokud překážky bránící vycestování cizince trvají dobu delší než 1 rok, bylo správním orgánem běžně vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu právě podle § 43 zákona o pobytu cizinců. Jiný postup je podle žalobce nelogický a právem nepředvídaný. Žalobce měl tedy za to, že došlo ke splnění první podmínky pro přiznání odkladného účinku žaloby, tedy existence újmy, která byla způsobena napadeným rozhodnutím, a to ztráta pobytového oprávnění a nutnost vycestování z území. Závěrem žalobce uvedl, že žádná jiná osoba by přiznáním odkladného účinku dotčena nebyla a rovněž se domnívá, že je splněna i třetí podmínka pro přiznání odkladného účinku.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Odkázal na předchozí vyjádření k odkladnému účinku. Podle žalovaného nedošlo ke změně skutečností, které by nyní odůvodňovaly návrhu vyhovět. Dodal, že žalobce žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění nepodal a zdůraznil, že žalobce na území ČR přicestoval na krátkodobou návštěvu, a s ohledem na situaci v zemi původu mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Vzhledem k tomu, že se bezpečnostní situace v zemi původu žalobce zlepšila, povolení k dlouhodobému pobytu již nebylo vydáno.
6. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
7. V případě opakovaného návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby pak soud nad rámec výše uvedeného zkoumá, nakolik se změnily podmínky pro jeho přiznání, a to zejména s ohledem na nové důvody tvrzené navrhovatelem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 127/2015-77, či ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 As 172/2015-52).
8. V nyní posuzovaném návrhu žalobce toliko argumentoval tím, že při posouzení jeho předchozí žádosti nedošlo ke správnému výkladu jeho pobytových možností a napadeným rozhodnutím mu byla způsobena újma, a to ztráta pobytového oprávnění a nutnost vycestování z území. V návrhu žalobce neuvedl žádné nové důvody své žádosti a ani z něj nikterak neplyne, že by se jakkoli změnily okolnosti. Důvody, pro které soud v téže věci již

jednou návrh na přiznání odkladného účinku zamítl, trvají a soud neshledal žádné důvody se odchýlit od závěrů obsažených již v usnesení ze dne 24. 3. 2026, č. j. 54 A 5/2026-26, kterým návrh žalobce zamítl.

9. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud výrokem I. usnesení podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
10. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci zároveň uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli (žalobci) uložena povinnost soudní poplatek zaplatit; tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost předmětného poplatku poté byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
11. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **5449000526**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 26. května 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce